

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 302/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyne spravodajkyne) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 77/2018 zo 17. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 77/2018 zo 17. júna 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ (žalobca) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) 16. augusta 2013 domáhal proti Slovenskej republike – Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) zaplata sumy 160 264,11 € s príslušenstvom z titulu nesprávneho úradného postupu Katastrálneho úradu v Prešove (ďalej len „katastrálny úrad“) a Správy katastra Prešov (ďalej len „správa katastra“) v konaní vedenom pod č. V-6204/2009 spočívajúceho v nedodržaní 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) a následnom vzniku škody v priamej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom správy katastra.

2.1 Návrh sťažovateľa na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností bol správe katastra doručený 27. novembra 2009 a jeho prílohou bola kúpna zmluva z 20. novembra 2009 uzavretá medzi 9 fyzickými osobami (predávajúcimi) a sťažovateľom (kupujúcim), predmetom ktorej boli spoluvlastnícke podiely vo veľkosti 11/12 na novovytvorených parcelách – pozemkoch nachádzajúcich sa v katastrálnom území ██████████ (ďalej len „pozemky“).

2.2 Dňa 4. decembra 2009 uzavrel sťažovateľ (budúci predávajúci) a obchodná spoločnosť ██████████, ██████████ (ďalej len „budúci kupujúci“), zmluvu o budúcej kúpnej zmluve podľa Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol budúci odpredaj pozemkov, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy z 20. novembra 2009. V zmysle

čl. II zmluvy o budúcej kúpnej zmluve v znení dodatku č. 1 k zmluve o budúcej kúpnej zmluve sa sťažovateľ zaviazal uzavrieť do 16. januára 2010, t. j. do 20 dní po uplynutí 30-dňovej lehoty potrebnej k rozhodnutiu správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľa kúpnu zmluvu, ktorou mal odpredať budúcemu kupujúcemu pozemky za vzájomne dohodnutú kúpnu cenu 310 264,11 €. V zmysle čl. IV zmluvy o budúcej kúpnej zmluve si zmluvné strany dohodli zmluvnú pokutu a náhradu škody, ktorá v prípade nedodržania lehoty tak predávajúcim, ako aj kupujúcim bola stanovená na 100 000 €. Budúci kupujúci si vymienil právo odstúpiť od zmluvy v prípade nedodržania lehoty.

2.3 Budúci kupujúci v zmysle zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy listom zo 7. januára 2010 vyzval sťažovateľa na uzavretie kúpnej zmluvy. Sťažovateľ listom z 12. januára 2010 požiadal budúceho kupujúceho o predĺženie lehoty na uzavretie kúpnej zmluvy o 10 dní, t. j. do 26. januára 2010. Na túto výzvu budúci predávajúci nereagoval a listom z 18. januára 2010 doručeným sťažovateľovi 25. januára 2010 odstúpil od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy a sťažovateľa vyzval na úhradu zmluvnej pokuty v sume 100 000 € v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy. Sťažovateľ zmluvnú pokutu v sume 100 000 € uhradil budúcemu kupujúcemu 18. februára 2010 v hotovosti do jeho pokladne.

2.4 Trvanie katastrálneho konania ovplyvnilo jeho prerušenie podľa § 31a písm. c) katastrálneho zákona, v zmysle ktorého správa katastra vyzvala predávajúcich na preukázanie, že predmet prevodu ponúkli oprávnenému z predkupného práva – Slovenskej republike – Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo dopravy“) a že si ho neuplatnilo, keďže Krajský stavebný úrad v Prešove rozhodnutím č. 2009-730/3005-11/SP-KC, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. novembra 2009, rozhodol o umiestnení líniovej stavby.

2.5 Správa katastra vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam povolila 1. februára 2010 pod č. k. V-6204/2009.

2.6 Sťažovateľ (predávajúci) kúpnu zmluvou z 2. februára 2010 odpredal pozemky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (kupujúcemu), avšak za kúpnu cenu 250 000 €, ktorá bola o 60 264,11 € nižšia, ako bola dohodnutá kúpna cena s budúcim kupujúcim.

2.7 Škoda uplatnená sťažovateľom predstavovala ním uhradenú zmluvnú pokutu 100 000 € a ušlý zisk 60 264,11 €, ktorú si v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) uplatnil na katastrálnom úrade, ktorý tento nárok postúpil žalovanému.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 298/2013-188 z 11. júna 2014 žalobu sťažovateľa zamietol. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona o zodpovednosti za škodu sú nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a škodou, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Po vykonaní dokazovania okresný súd dospel k záveru, že prvý z uvedených predpokladov je naplnený, pretože správa katastra v katastrálnom konaní nepostupovala správne, keď o návrhu sťažovateľa na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností doručeného správe katastra 27. novembra 2009 rozhodla až 1. februára 2010 pod č. V-6204/2009, t. j. po 30-dňovej lehote ustanovenej § 32 ods. 1 katastrálneho zákona. Správa katastra disponovala potvrdením ministerstva dopravy č. 08439/2009/OZFP/25845-M z 24. júna 2009, že si neuplatňuje predkupné právo na stavby diaľnic a rýchlostných ciest uvedených v prílohe zákona č. 669/2007 Z. z. o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov. Na tom nič nezmenila skutočnosť, že uvedené potvrdenie ministerstva dopravy nahradilo rozhodnutie ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 3 zo 7. januára 2010, ktorým poveril Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s., Bratislava, vykonaním predkupného práva Slovenskej republiky k pozemkom na prípravu a výstavbu stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá uvedených v prílohe citovaného zákona.

3.1 Vo vzťahu k nároku sťažovateľa na uhradenú zmluvnú pokutu okresný súd poukázal na znenie § 292 ods. 5 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok uzavrieť budúcu zmluvu alebo doplniť chýbajúci obsah zmluvy zaniká, ak okolnosti, z ktorých strany

zrejme vychádzali pri vzniku tohto záväzku, sa do tej miery zmenili, že nemožno od zaviazanej strany rozumne požadovať, aby zmluvu uzavrela; k zániku však dochádza, len keď zaviazaná strana túto zmenu okolností oznámila bez zbytočného odkladu oprávnenej strane. Sťažovateľ v konaní pred okresným súdom uviedol, že nepredpokladal, že bude musieť zaplatiť zmluvnú pokutu, rozmýšľal spôsobom, že má možnosť zarobiť peniaze, ak dôjde k povoleniu vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Podľa názoru okresného súdu z dôvodu preklúzie záväzku sťažovateľa uzatvoriť kúpnu zmluvu v dohodnutej lehote zanikla jeho povinnosť zaplatiť budúcemu kupujúcemu zmluvnú pokutu v sume 100 000 €. Nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci nie je v príčinnej súvislosti so škodou, ktorá sťažovateľovi vznikla, pretože na vzniku škody sa sám podieľal, keď nezvolil účinnú právnu obranu. Nebol teda naplnený tretí z uvedených predpokladov.

3.2 Vo vzťahu k nároku sťažovateľa na ušlý zisk okresný súd akceptoval námietku premlčania vznesenú žalovaným, ktorý uviedol, že sťažovateľ sa o vzniknutej škode dozvedel už uzavretím kúpnej zmluvy 2. februára 2010 a že trojročná premlčacia lehota so zohľadnením lehoty, počas ktorej neplynula (§ 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti štátu), uplynula sťažovateľovi pred podaním žaloby. Podľa čl. III kúpnej zmluvy sa kupujúci zaviazal uhradiť kúpnu cenu pri podpise kúpnej zmluvy. Okresný súd neakceptoval argumentáciu sťažovateľa, že vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený až 26. augusta 2010.

4. Na základe odvolania sťažovateľa, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 180/2014-233 z 26. októbra 2015 rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 298/2013-188 z 11. júna 2014 potvrdil ako vecne správny. Krajský súd, akceptujúc námietku žalovanej, že katastrálne konanie bolo riadne prerušené, a že zo strany správy katastra nešlo o nesprávny úradný postup, dospel k záveru, že prerušenie konania je legitímny postup správneho orgánu, ktorý mu zákon umožňoval, a že z jeho strany nešlo o subjektívny priet'ah, keď by správy orgán bez ďalšieho podstatného dôvodu vo veci nekonal. Naopak, správny orgán s cieľom rozhodnúť o návrhu sťažovateľa na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zisťoval skutočnosti podstatné pre takéto rozhodnutie, pričom k zrušeniu jeho rozhodnutia o prerušení katastrálneho konania nedošlo. Nebol teda naplnený ani prvý z uvedených predpokladov

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Podľa názoru krajského súdu okresný súd sa správne vysporiadal s námietkou premlčania nároku sťažovateľa na ušlý zisk, ktorú vzniesla žalovaná. Rovnako podľa názoru krajského súdu sťažovateľovi nevznikla povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu budúcemu kupujúcemu.

5. Na základe dovolania sťažovateľa podaného ešte podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 164/2016 z 31. januára 2017 rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 180/2014-233 z 26. októbra 2015 zrušil kvôli procesnej vade, keďže sťažovateľovi nedoručil vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sťažovateľa.

6. Krajský súd následne rozsudkom č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 298/2013-188 z 11. júna 2014 znovu potvrdil ako vecne správny, a to z tých istých dôvodov, aké uviedol v predchádzajúcom potvrdzujúcom rozsudku (bod 4 od druhej vety).

7. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 sťažovateľ opätovne podal dovolanie, tentoraz podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016, ďalej aj „CSP“), tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a to:

„1. Či k naplneniu účinkov kúpnej zmluvy na prevod nehnuteľnosti dochádza uzavretím kúpnej zmluvy alebo až rozhodnutím o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti a zaplatením kúpnej ceny.

2. Či je zachovaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a zmenšením majetku žalobcu (škodou), ak správny orgán bez zákonného dôvodu nevydá v zákonnej lehote rozhodnutie a účastník konania v dôsledku toho nemôže uzavrieť zmluvu podľa zmluvy o budúcej zmluve a v dôsledku toho musí zaplatiť druhej zmluvnej strane zmluvnú pokutu, ktoré plnenie nespadá do oblasti verejného (daňového) práva (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 32/2007), ale spadá do oblasti

súkromného práva – súkromnoprávných vzťahov a strany si vymienili, že neoddeliteľnou súčasťou budúcej kúpnej zmluvy bude rozhodnutie správneho orgánu, resp. výsledok tohto rozhodnutia (výpis z listu vlastníctva).

3. Či príčinnú súvislosť ako vzťah príčiny a následku je potrebné v prípade pôsobenia viacerých príčin (a z nich vyplývajúcich následkov) chápať ako reťazenie príčin a následkov nielen v postupnosti vecnej, ale i postupnosti časovej a Či protiprávnosť musí byť aspoň jednou z hlavných príčin vzniku škody a nemôže byť príčinou vedľajšou.“

8. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 77/2018 zo 17. júna 2019 dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP, keďže právnu otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP v dovolaní nenastolil, ale brojil len proti riešeniu právnych otázok, na vyriešení ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nespočívalo a vyriešenie ktorých nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd, na rozdiel od súdu nižšej inštancie, ktorý dospel k záveru, že nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na vklad do katastra nehnuteľností treba považovať za nesprávny úradný postup, vychádzal z toho, že postup správy katastra v konaní o návrhu na vklad bol správny. Vzhľadom na nedostatok protiprávneho úkonu, v konkrétnostiach uvedenej veci nesprávneho úradného postupu, ako základného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ustáleného odvolacím súdom nebolo podľa odvolacieho súdu potrebné sa zaoberať ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu, ako to podľa názoru najvyššieho súdu nadbytočne urobil odvolací súd pre eventualitu, že „*aj v prípade, ak by sa žalovaná (príslušný správny orgán) dopustila nesprávneho úradného postupu*“. Sťažovateľ v dovolaní považuje za nesprávne posúdenie iba jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom (ktorý tu podľa odvolacieho súdu nie je) a vznikom škody, ako aj posúdenie otázky premlčania práva na náhradu škody (ktoré tu podľa odvolacieho súdu ani nevzniklo). Od uvedených právnych otázok však rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (to záviselo od záveru o nepreukázaní prvého predpokladu, t. j. nesprávneho úradného postupu); neexistencia ostatných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu bola uvedená len ako argument navyše.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd sa odklonil od skutočnosti preukázanej v konaní na súde prvej inštancie, ktorý bol toho názoru, že správa katastra v katastrálnom konaní nepostupovala správne. Tento právny záver súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom zmenený tak, že postup správy katastra bol legitímny a v súlade so zákonom, čo predstavuje zásadnú zmenu právneho názoru v neprospech sťažovateľa napriek skutočnosti, že tento právny záver žiadna zo sporových strán v odvolacom konaní nenamietala a nenapadla, čím podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu zásad vyjadrených v § 379, § 380 ods. 1 a § 383 CSP, a to, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Zo strany krajského súdu tak došlo k nezákonnému prieskumu rozsudku súdu prvej inštancie nad rozsah vymedzený v sťažovateľovom odvolaní z 26. júna 2014. Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľ napadnutý rozsudok krajského súdu za tzv. prekvapivé rozhodnutie, založené na iných právnych záveroch, na akých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, ktorého dôsledkom je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a pre túto procesnú vadu mal najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť.

10. Dňa 26. mája 2020 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ na podporu svojich argumentov poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 141/19 zo 17. januára 2020.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 77/2018 zo 17. júna 2019, aby napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00,

I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

22. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

23. Predmetnom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 25/2017-298 z 27. septembra 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 77/2018 zo 17. júna 2019 v dôsledku ich nesprávneho právneho posúdenia veci.

24. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť,

aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (m. m. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

25. Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces a tvorí jeho esenciálny prvok [sp. zn. III. ÚS 875/2016 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 – 36].

III.1 K namietanému porušeniu základných práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

26. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 150/2018 zo 16. júla 2019 právnomu zástupcovi sťažovateľa (19. júla 2019) zachovaná.

27. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa ako vecne správny, pretože dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k naplneniu ani prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, t. j. existencii nesprávneho úradného postupu správy katastra v katastrálnom konaní (body 3 až 4).

28. Ústavný súd, vychádzajúc z princípu subsidiarity, opakovane judikuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a

aplikácia zákonov (III. ÚS 702/2017). Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, II. ÚS 302/08). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

29. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

30. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

31. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní žalovaných aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

32. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nezákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu spočívajúcej v porušení zásad vyjadrených v § 379, § 380 ods. 1 a § 383 CSP, ústavný súd opakuje, že jeho prvoradou úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom

doktríny, že všeobecný súd pozná právo (*iura novit curia*). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Úlohou ústavného súdu nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj v prípade výhrad k nimi urobeným čiastkovým procesným úkonom. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015).

33. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že žiadna zo sporových strán v odvolacom konaní nenamietala a nenapadla právny záver súdu prvej inštancie, že postup správy katastra v katastrálnom konaní nepostupoval správne, preto neexistoval žiaden dôvod, aby krajský súd posudzoval splnenie prvého predpokladu – existencie nesprávneho úradného postupu správy katastra v katastrálnom konaní, ústavný súd konštatuje, že uvedené tvrdenie sťažovateľa sa nezakladá na pravde. Sťažovateľ poznal skutkovú a právnu argumentáciu žalovanej a vedel, aké otázky ňou nastoľuje, mal preto možnosť predvídať aj rámcem rozhodovania krajského súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 8) jasne vyplýva, že procesná obrana žalovanej bola okrem iného založená na tvrdení, že katastrálne konanie bolo riadne prerušené, a že zo strany správy katastra nešlo o nesprávny úradný postup, čo nie je iba otázka skutková, ale aj otázka právneho posúdenia procesného inštitútu prerušenia administratívneho konania.

34. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy

o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútno. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07).

35. Z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach (m. m. III. ÚS 551/2012).

36. Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom

nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (katastrálneho zákona a Civilného sporového poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd v tejto súvislosti navyše dáva do pozornosti sťažovateľa, že, ako už uviedol vo svojom rozhodnutí okresný súd (bod 3), zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody sú tri a musia byť splnené kumulatívne. Preto vytrhávať jeden nich zo vzájomnej súvislosti a pripisovať mu akúsi „nadradenosť“, ako to vyplýva z tvrdení sťažovateľa v tejto ústavnej sťažnosti, je bez právnej relevancie.

38. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

39. Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku krajského súdu spochybňovali.

40. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základných práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

41. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože od právnych otázok uvedených v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (body 7 a 8).

42. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (I. ÚS 18/2020).

43. Zmyslom dovolania je okrem eliminovania zmätočných rozhodnutí (§ 420 v spojení s § 431 CSP) vytvárať jednotnú rozhodovaciu prax týkajúcu sa zásadných právnych otázok (§ 421 v spojení s § 432 CSP). Dovolatelia, ako aj širšia právnická obec očakáva odpovede na tieto otázky. Od najvyššieho súdu sa preto pri posudzovaní prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 CSP oprávnene očakáva citlivý a dôsledný prístup pri zvažovaní, či určité jeho skoršie rozhodnutia nielen z formálneho hľadiska, ale aj reálne dávajú odpoveď na dovolateľom nastolenú právnu otázku zásadného významu. Len tak je možné naplniť cieľ dovolania, ktorým je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry, čo sú podstatné prvky napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto funkcie plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (pozri *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1346.*).

44. Sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka, že nezrušil napadnutý rozsudok krajského súdu napriek existencii procesnej vady spočívajúcej v tom, rozsudok krajského súdu je

založený na iných právnych záveroch, na akých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie.

45. Sťažovateľ však podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nie podľa § 420 písm. f) CSP, ale podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (bod 7), v ktorom však vo vzťahu k prvému predpokladu, t. j. nezákonnému postupu správy katastra v katastrálnom konaní nevymedzil žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od ktorej vyriešenia by záviselo zhodnutie odvolacieho súdu. Proti uvedenému záveru najvyššieho súdu (bod 8) sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nevzniesol žiadnu námietku.

46. So zreteľom na skutočnosti uvedené v bode 45 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ v dovolaní nenaformuloval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od ktorej vyriešenia by záviselo zhodnutie odvolacieho súdu, resp. neuviedol konkrétnu vadu konania majúcu za následok nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, potom sa sám vystavil následku s tým spojenému, ktorý spočíva v nemožnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže hranice tohto prieskumu neboli vymedzené v súlade so zákonom.

47. Ústavný súd považuje záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa podľa § 447 písm. f) CSP za ústavne udržateľný. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, nemajúce oporu v zákone.

48. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením

najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Pokiaľ sťažovateľ na podporu svojich argumentov v ústavnej sťažnosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 141/19 zo 17. januára 2020, ústavný súd bez ohľadu na to, že doplnenie ústavnej sťažnosti došlo ústavnému súdu po zákonom stanovenej lehote na jej podanie, konštatuje, že uvedený nález sa týka zodpovednosti štátu (Českej republiky) za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci v katastrálnom konaní, ktoré trvalo neprímerane dlhú dobu – takmer osem rokov, avšak nejde o skutkovo identickú ani skutkovo obdobnú vec, pokiaľ ide o okolnosti prípadu a vznik škody.

50. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu